

Sygn. akt III AUz 398/13

POSTANOWIENIE

Dnia 12 grudnia 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSA Daria Stanek (spr.)

Sędziowie: SA Aleksandra Urban

SA Grażyna Czyżak

po rozpoznaniu w dniu 12 grudnia 2013 r. w Gdańsku

na posiedzeniu niejawnym

sprawy B. H.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o ustalenie istnienia obowiązku ubezpieczenia społecznego i zasiłek chorobowy

na skutek zażalenia B. H.

na postanowienie Sądu Okręgowego w Toruniu – IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 5 listopada 2013 r. w sprawie IV U 1855/13

postanawia:

oddalić zażalenie.

Sygn. akt III AUz 398/13

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 5 listopada 2013 r. w sprawie IV U 1855/13 Sąd Okręgowy w Toruniu – IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych przekazał sprawę według właściwości Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w T..

W uzasadnieniu orzeczenia Sąd I instancji powołując się na treść art. 83 ust. 2, 5, 6 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz. U. z 2009 r., Nr 205, poz. 1585 ze zm.) uznał, że w pierwszej kolejności władny do rozpoznania odwołania B. H. od decyzji ZUS z dnia 23 września 2013 r. i 30 września 2013 r. jest Zakład Ubezpieczeń Społecznych w T..

Powyższe postanowienie zaskarżyła ubezpieczona.

W uzasadnieniu skarżąca wskazała, że wniosła sprawę przeciwko organowi rentowemu o ustalenie istnienia obowiązku ubezpieczenia społecznego i zasiłek chorobowy do Sądu licząc na zastosowanie zasady obiektywizmu, jak również na pozytywne rozstrzygnięcie ze względu na zawilość sprawy.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie B. H. nie zasługiwało na uwzględnienie.

Na wstępie wskazać należy, że charakterystyczną cechą spraw z zakresu ubezpieczeń społecznych jest to, że w pierwszej kolejności rozpoznawane są przez właściwy organ rentowy. Wskazuje na to treść art. 476 § 2 k.p.c., zgodnie z którym przez sprawy z zakresu ubezpieczeń społecznych rozumie się sprawy, w których wniesiono odwołanie od decyzji organów rentowych, dotyczących m.in. ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia rodzinnego. Mamy tu zatem do czynienia z tzw. warunkową niedopuszczalnością drogi sądowej – tj. z sytuacją, w której Sąd nie może rozpoznać sprawy bez uprzedniego wyczerpania postępowania przedsądowego (jak w niniejszej sprawie – postępowania przed organem rentowym). Zasadniczo, zgodnie z art. 199 § 1 pkt 1 k.p.c.,

w takim przypadku należy odrzucić pozew, przy czym w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych – zgodnie z art. 464 § 1 k.p.c. - odrzucenie pozwu nie może nastąpić z powodu niedopuszczalności drogi sądowej, gdy do rozpoznania sprawy właściwy jest inny organ. W tym wypadku sąd przekaze mu sprawę.

Art. 477⁹ § 1 k.p.c. stanowi, że odwołania od decyzji organów rentowych wnosi się na piśmie do organu, który wydał decyzję, lub do protokołu sporządzonego przez ten organ, w terminie miesiąca od doręczenia odpisu decyzji. Zgodnie z art. 477⁹ § 2 k.p.c. organ rentowy, o którym mowa w § 1, przekazuje niezwłocznie odwołanie wraz z aktami sprawy do sądu z zachowaniem przepisów odrębnych. Organ ten, jeżeli uzna odwołanie w całości za słuszne, może zmienić lub uchylić zaskarżoną decyzję. W tym wypadku odwołaniu nie nadaje się dalszego biegu.

Regulacja ta, jak trafnie wskazał Sąd Okręgowy została także przewidziana przepisem art. 83 ust. 5 i 6 ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz. U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585 ze zm.), gdzie zostało wskazane, że odwołanie wnosi się na piśmie do jednostki organizacyjnej Zakładu, która wydała decyzję, lub do protokołu sporządzonego przez tę jednostkę. Jeżeli Zakład uzna odwołanie za słuszne, zmienia lub uchyla decyzję niezwłocznie, nie później niż w terminie 30 dni od dnia wniesienia odwołania. W tym wypadku odwołaniu nie nadaje się dalszego biegu.

W orzecznictwie przyjmuje się, że dochodzenie przed sądem prawa do świadczenia z ubezpieczenia społecznego, które nie było przedmiotem decyzji organu rentowego, jest niedopuszczalne (z wyjątkiem przewidzianym w art. 477⁹ § 4 k.p.c.), a treść decyzji, od której wniesiono odwołanie, wyznacza przedmiot i zakres rozpoznania oraz orzeczenia sądu (tak postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 1999 r., II UZ 52/99, OSNP 2000, Nr 15, poz. 601; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 1999 r., II UKN 204/99, OSNP 2001, Nr 5, poz. 169).

Zatem w niniejszej sprawie Sąd Okręgowy prawidłowo przekazał do rozpoznania Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odwołanie B. H. od decyzji pozwanego dotyczących podlegania ubezpieczeniom społecznym jako pracownik oraz utraty prawa do zasiłku chorobowego.

Art. 83 ust. 7 ww. ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych stanowi, że jeżeli odwołanie nie zostało w całości lub w części uwzględnione, Zakład przekazuje niezwłocznie, nie później niż w terminie 30 dni od dnia wniesienia odwołania, sprawę do sądu wraz z uzasadnieniem.

Zatem respektując treść przywołanych przepisów odwołanie należało przekazać do organu rentowego, który albo uzna odwołanie za słuszne, zmieni lub uchyli decyzję lub w przypadku nieuwzględnienia go w całości lub części przekaze sprawę do Sądu, który rozpozna odwołanie merytorycznie i w tym zakresie wyda wyrok.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku w niniejszym składzie podziela pogląd prawny wyrażony

przez Sąd Apelacyjny w Gdańsku w postanowieniach: z dnia 29 kwietnia 2009 r. w sprawie III AUz 77/09, z dnia 22 grudnia 2008 r. w sprawie III AUz 247/08 i z dnia 22 grudnia 2008 r. w sprawie III AUz 252/08. Nie podziela natomiast odmiennego stanowiska Sądu Apelacyjnego w Gdańsku wyrażonego w postanowieniu z dnia 25 kwietnia 2013 r. w sprawie III AUz 74/13.

Mając na względzie powyższe Sąd Apelacyjny na podstawie art. 397 § 2 k.p.c. w zw. z art. 385 k.p.c. zażalenie skarżącej oddalił.